

LÉTO,
KDY JSEM

zkrásněla

JENNY HANOVÁ

Léto, kdy jsem zkrásněla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Hanová
Léto, kdy jsem zkrásněla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

**LÉTO,
KDY JSEM
zkrásněla
JENNY HANOVÁ**

COO
BOO

*Všem důležitým ženám-sestrám v mém životě,
a především Claire*

„Nemůžu uvěřit, že jsi fakt tady,“ řeknu.

Odpoví skoro ostýchavě. „Já taky ne.“ A pak zaváhá. „Pořád se mnou chceš jet?“

Nechápu, že se na to vůbec musí ptát. Šla bych s ním kamkoli. „Ano,“ vydechnu. Mám pocit, že mimo tenhle svět nic neexistuje, není nic kromě tohoto okamžiku. Jsme tu jen my dva. Všechno, co se stalo tohle léto, a každé léto předtím, vedlo sem. K téhle chvíli.

Kapitola jedna

Už jsme jeli nejmíň sedm tisíc let. Nebo mi to tak minimálně připadalo. Můj brácha Steven byl za volantem snad ještě pomalejší než naše bábi. Rozvalovala jsem se vedle něj na sedadle spolujezdce, nohy hozené na palubní desce. Mamka zatím na zadním sedadle spala jako špalek. Dokonce i ve spánku ale vypadala ostražitě, jako by se mohla každou chvíli vzbudit a začít řídit silniční provoz.

„Přidej trochu,“ štouchla jsem Stevena do ramene. „Ať předjedeme aspoň toho kluka na kole.“

Steven moji ruku setřásl. „Nesahej za jízdy na řidiče,“ zpražil mě. „A sundej ty svoje špinavý hnáty z mojí palubní desky.“

Zakomíhala jsem prsty na nohou. Špinavé mi teda nepřišly. „Není to tvoje palubní deska. To auto bude brzo moje.“

„Pokud se ti povede udělat řidičák,“ poškleboval se mi Steven. „Lidi jako ty by za volant vůbec neměli pouštět.“

„Hele, koukej!“ ukázala jsem z okénka. „Zrovna nás předjel týpek na vozíku.“

Steven si mě nevšímal, a tak jsem zkusila naladit rádio. Místní rozhlasové stanice byly vždycky při cestě na pobřeží jednou z mých nejoblíbenějších věcí. Zнала jsem je z paměti stejně jako ty u nás doma a poslouchání rádia Q94 ve mně vždycky vyvolalo pocit, že jsem doopravdy tady, že jsem na pláži.

Našla jsem svoji nejoblíbenější stanicí, tu, co hrála všechno od popu přes staré fláky až po hip-hop. Zrovna z ní zněla písnička „Free Fallin“ od Toma Pettyho a já si propěvovala s ním: „Je to hodná holka, blázen do Elvise, mluje koně a svýho kluka...“

Steven natáhl ruku, aby rádio přeladil, a já ho pleskla. „Belly, když slyším tvůj zpěv, mám sto chutí sjet s tím autem přímo do moře.“ A dělal, že chce trhnout volantem doprava.

Začala jsem zpívat ještě hlasitěji, takže se vzbudila máma a přidala se ke mně. Obě jsme zpívaly falešně a Steven znechuceně vrtěl hlavou tak, jak to umí jen on. Strašně nesnášel, když jsme proti němu byly v přesile. To ho nejvíc štvalo na tom, že se naši rozvedli: že je teď najednou doma jediný kluk a nemá za sebou tátu.

Městem jsme projeli pomalu, a i když jsem to sotva před chvílí Stevenovi měla za zlé, teď už mi to nevadilo. Vidět zase tohle městečko, krabí restauraci U Jimmyho, minigolf a všechny obchody se surfářským náčiním a suvenýry bylo jako vracet se po hodně, hodně dlouhé době domů. Bylo to jako milion příslibů léta a všeho, co s sebou mohlo přinést.

Jak jsme se blížili k domu, cítila jsem, jak mě v hrudi šimrá důvěrně známé mravenčení. Už jsme skoro tady.

Stáhla jsem okénko a vychutnávala si ten pocit. Vzduch voněl a chutnal stejně jako vždycky, slaný vítr od moře mi slepoval vlasy, všechno bylo přesně takové, jaké to mělo být. Jako by to tu na mě čekalo.

Steven mě loktem dloubnul do boku. „Myslíš na Conrada?“ zeptal se mě posměšně.

Pro jednu jsem na tu otázku mohla odpovědět záporně. „Ne,“ odsekla jsem.

Mamka strčila hlavu do mezery mezi předními sedadly. „Belly, tobě se pořád líbí Conrad? Po loňském létě jsem spíš měla dojem, že máš blíž k Jeremiahovi.“

„COŽE? Ty a Jeremiah?“ Steven se tvářil, že je mu na zvracení. „Co se stalo mezi tebou a Jeremiahem?“

„Nic,“ ubezpečila jsem jeho i mámu. Cítila jsem, jak mě polévá horkost. Litovala jsem, že ještě nejsem opálená, aby můj ruměnc nebyl tak nápadný. „Mami, to, že se dva lidi kamarádí, ještě neznamená, že mezi nima něco je. Prosím tě, už to nevytahuj.“

Mamka se znovu opřela. „Dobře,“ kývla. V jejím hlase zazněl tak definitivní tón, že mi bylo jasné, že ani Steven už neuspěje.

Jenže by to nebyl Steven, kdyby to ještě nezkusil. „A co se teda mezi tebou a Jeremiahem stalo? Nemůžeš říct něco takovýho a pak to nechat bez vysvětlení.“

„Se s tím smiř,“ usklíbla jsem se. Kdybych Stevenovi cokoli řekla, jen bych mu tím dala další záminku si ze mě utahovat. A navíc nebylo co říkat. Nikdy se mezi námi nestalo nic, co by za řeč vůbec stálo.

Conrad a Jeremiah byli synové máminy kamarádky Susanny Fisherové, za svobodna Beckové. Moje máma byla

jediná, kdo ji ještě pořád oslovoval Becková, protože se znaly od devíti let – říkaly si pokrevní sestry, a měly i identické jizvy ve tvaru srdce na zápěstí, kterými svoje pokrevní pouto stvrdily.

Susanna mi jednou řekla, že hned, jak jsem se narodila, jí bylo jasné, že jsem předurčená pro jednoho z jejích synů. Tvrdila, že je to osud. Moje mamka, kterou na takové věci obvykle moc neužije, s ní souhlasila, že by to bylo skvělé, pokud si předtím pořídím aspoň pár jiných přátelů, než se rozhodnu usadit. Ona teda řekla „milenců“, ale z toho slova jsem málem dostala osypky. Susanna mě vzala za obličej a řekla: „Belly, máš moje požehnání. Svoje chlapce bych nedala nikomu jinému než tobě.“

Do Susannina letního domu na pláži v Cousins Beach jsme jezdili každé léto už od dob, kdy jsem byla ještě miminko, vlastně sem naši jezdili i předtím, než jsem se narodila. Pro mě nebyl Cousins Beach ani tak město jako spíš tenhle dům. Ten dům byl pro mě celý svět. Byl u něj kus pláže jen pro nás. A dům tvořila spousta věcí: veranda kolem celé budovy, po které jsme se vždycky honili kolem dokola, džbány s ledovým čajem, bazén, který byl večer nasvícený – ale hlavně Conrad a Jeremiah. Ti úplně nejvíc.

Vždycky jsem dumala nad tím, jak asi kluci vypadají v prosinci. Pokoušela jsem se si je představit v brusinkově červených svetrech s rolákem, jak se zrůžovělými tvářemi stojí u vánočního stromečku, ale ten obrázek mi nikdy moc nesesedl. Neznala jsem zimního Jeremiaha ani zimního Conrada a žárlila jsem na ty, kdo je znali. Já je znala s nosy připálenými od sluníčka, v žabkách a plavkách a od písku. Ale co ty holky, co se s nimi koulovaly

v zasněžených lesích Nové Anglie? Ty, co se k nim tulily během čekání, až v autě naskočí topení? Ty, kterým kluci půjčovali bundy, když byla venku opravdu zima? No, to možná dělal Jeremiah, Conrad ne. Conrad by to nikdy neudělal, nebyl to jeho styl. Každopádně mi to připadalo nespravedlivé.

Vždycky, když jsem seděla vedle topení na hodině dějepisu, přemítala jsem, co kluci dělají, jestli si taky někde u radiátoru nahřívají promrzlé nohy. Jestli taky v duchu počítají, kolik dní zbývá do začátku prázdnin. Pro mě se zima nepočítala, odměřovala jsem svůj život podle léta. Jako bych do června v podstatě nežila, jako by můj život začínal až tady na pláži, v tomhle domě.

Conrad byl z bratrů starší, o rok a půl. A byl temný, hodně, hodně temný. Naprosto nepolapitelný a nedosažitelný. Jeho rty zdobil věčný úšklebek a já z nich nemohla spustit oči. Takové rty si říkají o polibek, o to, aby je líbání vyhladilo, smazalo ten domyšlivý úsměv. Nebo možná ne smazalo... Zkrátka jste ten úsměv chtěli ovládnout. Aby patřil jen vám. A přesně to jsem chtěla udělat s Conradem. Chtěla jsem, aby mi patřil.

Zato Jeremiah... Jeremiah byl můj kamarád. Choval se ke mně mile. Byl to ten typ kluka, kterému nevadí obejmout svoji mámu, nevadí mu držet se jí za ruku, i když už je na to technicky vzato moc starý. Ani za jedno se Jeremiah Fisher nestyděl. Měl plné ruce práce s tím, jak se dobře bavit, na stud mu nezbyval čas.

Vsadila bych se, že Jeremiah je u nich na škole oblíbenější než Conrad. Vsadila bych se, že se i víc líbí holkám. Vsadila bych se, že kdyby Conrad nehrál fotbal, nikdo by si ho moc nevyšimal. Byl by to prostě jen zamlklý, náladový Conrad, ne fotbalový bůh. A to se mi líbilo. Líbilo se

mi, že je Conrad radši sám se svojí kytarou. Jako by řešení středoškolských blbin bylo pod jeho úroveň. Vždycky jsem si představovala, že kdyby Conrad chodil na naši školu, tak by fotbal nehrál, a místo toho by byl v redakci školního literárního časopisu. A určitě by si mě všímal.

Když jsme konečně zajeli k domu, Jeremiah a Conrad už seděli na verandě. Naklonila jsem se přes Stevena a dvakrát na ně zatroubila, což v našem letním dorozumívacím jazyce znamenalo *Pojďte nám pomoci s kufry, fofrem*.

Conradovi už bylo osmnáct. Zrovna to oslavil. Byl ještě vyšší než loni v létě, i když se mi to zdálo neuvěřitelné. Vlasy měl stejně tmavé jako vždycky a kolem uší vystříhané. To Jeremiah si naopak nechával vlasy narůst, takže je měl dlouhé a vypadal trochu neupraveně, ale v dobřem – jako tenista ze sedmdesátých let. Když byl mladší, měl vlasy kudrnaté a slámově žluté, a v létě se mu vyšisovaly skoro doběla. Jeremiah svoje kudrny nesnášel. Conrad mu jednou namluvil, že vlasy se kroutí po kůrkách, takže Jeremiah odmítal jíst sendviče, když byly z chleba s kůrkou, a dával je Conradovi. Ale jak Jeremiah rostl, jeho vlasy přestaly být kudrnaté a byly teď spíš vlnité. Mně se po těch kudrnách stýskalo. Susanna mu říkala „můj malý andílek“, a Jeremiah tak s těmi blond lokýnkami a růžovými tvářičkami vážně vypadal. Aspoň že ty růžové tvářičky mu zůstaly.

Jeremiah si na verandě udělal z dlaní hlásnou troubu a křikl: „Stevoune!“

Seděla jsem v autě a dívala se, jak se Steven ke klukům šourá a jak se takovým tím chlapským způsobem objímají na přivítanou. Vzduch byl vlhký a prosycený solí, jako by z nebe každou chvíli měla začít pršet mořská voda. Dělal

jsem, že si zavazuju tkaničky u tenisek, ale ve skutečnosti jsem se na ně a na dům chtěla ještě chvíli jen tak dívat. Dům byl velký, šedobílý, stejný jako všechny ostatní domy v ulici, ale byl lepší. Vypadal přesně tak, jak by letní dům na pláži vypadat měl. Vypadal jako domov.

To už z auta vystoupila i moje máma. „Nazdárek, kluci. Kde máte mamku?“ zavolala.

„Ahoj, Laurel. Šla si dát šlofika,“ odpověděl jí Jeremiah. Obvykle totiž Susanna vyběhla z domu jako kometa, jen co zaslechla zvuk našeho auta.

Mamka udělala tři dlouhé kroky a oba kluky pevně objala. Moje máma objímá stejně silně a spolehlivě, jako si potřásá rukou. Pak si posunula sluneční brýle na temeno hlavy a zmizela v domě.

Vylezla jsem z auta a přehodila si tašku přes rameno. Kluci se o mě nejdřív ani nezajímali. Ale pak si mě všimli. A to pořádně. Conrad mě sjel letným pohledem od hlavy až k patě, tak jako kluci na ulici nebo v nákupáku. Takhle se na mě ještě nikdy nedíval. Nikdy v životě. Ani jednou. Cítila jsem, jak znova rudnu. Jeremiah na mě naproti tomu zůstal upřeně civět. Díval se na mě, jako by mě ani nepoznával. Odehrálo se to celé během asi tří vteřin, ale mně se ta chvíle zdála mnohem, mnohem delší.

Conrad mě objal jako první. Bylo to odtažitě objetí, dával si pozor, aby se mě příliš nedotkl. Zjevně byl čerstvě ostříhaný, kůži na zátylku měl zružovělou a hladkou jako miminko. Voněl jako oceán. Voněl jako Conrad. „S brejlema ses mi líbila víc,“ zašeptal mi do ucha.

To zabořilo. Odstrčila jsem ho. „No, tak to smůla, odted už nosím jen čochy.“

Usmál se na mě, a ten úsměv – prostě mě dostal. Vždycky mě dostal. „Koukám, že ti jich pár přibylo,“ poklepal mi

na nos. Moc dobře věděl, že se za svoje pihy stydím, a stejně si mě kvůli nim pořád dobíral.

Pak už mě chňapl Jeremiah, sevřel mě v náručí a skoro mě zvedl ze země. „Naše Bellinka ale vyrostla,“ zavrkal.

Zasmála jsem se. „Dej mě dolů,“ nakázala jsem mu. „Smrdíš potem.“

Jeremiah se rozchechtal. „Stará dobrá Belly,“ řekl, ale díval se na mě, jako by si nebyl jistý, kdo ve skutečnosti jsem. Naklonil hlavu k rameni. „Ale jsi nějaká jiná, Belly.“

Obrnila jsem se. „Proč? Protože mám kontaktní čočky?“ Taky jsem zatím nebyla zvyklá, že nemám brýle. Moje nejlepší kamarádka Taylor mě přesvědčovala, že mám nosit čočky, snad od šesté třídy, a já jí letos konečně podlela.

Jeremiah se usmál. „Ne, tím to není. Prostě jen vypadáš jinak.“

Vydala jsem se zpátky k autu a kluci šli za mnou. Rychle jsme z něj vyskládali všechny věci, a jakmile jsme měli hotovo, vzala jsem svůj kufr a tašku s knihami a namířila si to do svého pokoje. Když byla Susanna malá, býval to její pokojíček. Na stěnách se vyjímal tapety s vybledlým vzorem a nábytek svítil jasně bílou barvou. Taky tu byla hrací skříňka, kterou jsem milovala. Když jste ji otevřeli, objevila se baletka a točila se v rytmu melodie z filmu *Romeo a Julie*, té staré verze z roku 1968. Dávala jsem si do ní šperky. Všechno tu bylo staré a vybledlé, ale mně se to líbilo. Měla jsem pocit, že zdi, postel s nebesy a hlavně ta hrací skříňka mi co chvíli pošeptají nějaké tajemství.

Po tom, co jsem zase viděla Conrada, a on na mě upřel ten pohled, jsem se potřebovala trochu vydýchat. Vzala jsem z komody plyšového ledního medvěda a přitiskla jsem si ho k hrudi. Jmenoval se Pepermint Junior, ale říkala jsem mu

jen zkráceně Junior. Sedla jsem si s ním na postel. Srdce mi bušilo tak nahlas, že jsem ho úplně slyšela. Všechno tu bylo jako dřív, a přece jiné. Kluci se na mě dívali jako na opravdovou holku, ne jako na něčí mladší ségru.

Kapitola dvě

12 LET

V tomhle domě jsem poprvé zažila, jaké to je mít zlomené srdce. Bylo mi dvanáct.

Byla to jedna z těch vzácných příležitostí, kdy kluci nebyli někde všichni spolu – Steven s Jeremiahem jeli na noční rybářskou výpravu s pár týpkou, které potkali v místní herně. Conrad prohlásil, že se mu nikam nechce, a mě samozřejmě nepozvali, takže jsme s Conradem zůstali spolu sami dva.

Teda, nebyli jsme spolu, ale byli jsme ve stejném domě.

Četla jsem si na posteli dívčí románek, nohy opřené o zeď, a Conrad šel právě kolem. Zastavil se ve dveřích. „Belly, co děláš dneska večer?“ zeptal se mě.

Rychle jsem zakryla obálku knížky. „Nic,“ vyhrkla jsem, snažila jsem se znít klidně, ne moc nadšeně nebo dychtivě. Dveře pokoje jsem ale nechala otevřené schválně, doufala jsem, že se tu staví.

„Nechceš jít se mnou na promenádu?“ zeptal se Conrad. Mluvil nenuceně, skoro až moc.

Na tenhle okamžik jsem čekala. Konečně nadešel. Konečně jsem byla v tom správném věku. V hloubi duše jsem věděla, že jsem na to připravená. Podívala jsem se na něj se stejnou nenuceností, jakou vyzařoval on. „Možná. Dala bych si jabko v karamelu.“

„Já ti ho koupím,“ nabídl se Conrad. „Tak pohni, obleč si něco a jdeme. Tvoje máma jde s mojí mámou do kina, tak nás tam hoděj autem.“

Napřímila jsem se a kývla jsem. „Fajn.“

Jakmile Conrad odešel, zabouchla jsem dveře a pádila k zrcadlu. Rozpletla jsem si copy a rozčesala si vlasy kartáčem. To léto jsem je měla dlouhé, skoro až do pasu. Pak jsem si svlékla plavky a vzala si bílé šortky a svoje oblíbené šedé tričko. Táta vždycky říkal, že mi ladí k očím. Na pusu jsem si nanesla vrstvu jahodového lesku na rty a pro jistotu si tubičku strčila do kapsy. Pro případ, že bych si ho kvůli něčemu později musela nanést znovu.

Susanna na mě cestou zpoza volantů vrhala pohledy do zpětného zrcátka a usmívala se. Probodla jsem ji očima, aby toho nechala, ale ve skutečnosti jsem měla sto chutí jí úsměv opětovat. Conrad si nás stejně nevšímal, jen se díval z okénka.

„Užijte si to, mládeži,“ popřála nám Susanna, když jsem zavírala dveře auta, a mrkla na mě.

Ze všeho nejdřív mi Conrad koupil jablko v karamelu. Pro sebe si koupil jen limonádu, nic víc – a to přitom obvykle spořádal minimálně dvě jablka nebo palačinku. Působil nervózně a jeho nervozita se přenesla i na mě.

Procházeli jsme se po dřevěné promenádě podél pláže a já svěřila ruku a komíhala jí podél těla – *pro všechny*

případy. Ale Conrad mě za ni nechytil. Byl to jeden z těch dokonalých letních večerů, kdy pofukuje lehký vánek a ve vzduchu je cítit déšť. Zatím ale nepršelo, jen váł mírný vítr.

„Pojď si sednout, ať si můžu sníst to jabko,“ vyzvala jsem Conrada. Sedli jsme si na lavičku čelem k pláži.

Opatrně jsem se zakousla do jablka, bála jsem se, že budu mít karamel mezi zuby, co by na to pak řekl, až mě bude líbat?

Conrad jen hlasitě srkal svoji colu. Pak zalétl pohledem k hodinkám. „Až to dojdě, půjdeme ke střelnici.“

On mi chtěl vystřelit plyšáka! Už jsem i předem věděla, jakého si vyberu – ledního medvěda s brýlemi a šálou. Okukovala jsem ho od začátku prázdnin. Už jsem se v duchu viděla, jak se jím chlubím Taylor. Jo, tenhle medvídek? Toho mi vyhrál Conrad Fisher.

Zbytek jablka jsem zhltna tak na dvě kousnutí. „Fajn,“ huhlala jsem a otírala si pusu hřbetem ruky. „Můžeme jít.“

Conrad si to namířil přímo ke střelnici a já musela hodně přidat do kroku, abych mu stačila. Jako obvykle toho moc nenamluvil, takže jsem ze sebe chrlila vodopád slov za nás oba. „Myslím, že až se vrátíme domů, máma konečně pořídí televizi. Steven s tátou se ji snaží přemluvit už věky. Máma pořád tvrdí, že televizi nemá ráda, ale pak přijedeme sem a ona zkoukne všechny filmy, co v bedně dávájí. Je to pokrytecký,“ horlila jsem, ale když jsem viděla, že mě Conrad neposlouchá, zmlkla jsem. Conrad totiž upíral pohled na holku, co na střelnici pracovala.

Vypadala tak na čtrnáct nebo na patnáct. Jako první jsem si všimla jejích šortek, byly totiž kanárkově žluté a hodně, hodně kraťoučké. Přesně takové, z jakých si kluci ještě před dvěma dny utahovali, když jsem si je oblékla já. Měla jsem z nich takovou radost, když jsem je se Susan-

nou kupovala, a kluci se mi pak vysmáli. Na téhle holce ale vypadaly o moc líp.

Nohy měla hubené a pihovaté, stejně jako paže. Všechno na ní bylo hubené, dokonce i rty. Vlasy měla dlouhé a vlnité a zrzavé, ačkoli byly tak světlé, že vypadaly skoro nazlátle. Hezčí vlasy jsem asi nikdy na nikom neviděla. Měla je sčesané na stranu a když lidem podávala házeci kruhy, musela si je ustavičně odhrnovat z očí.

Conrad chtěl jít na promenádu kvůli ní. A mě s sebou vzal jen proto, že nechtěl jít sám a nechtěl, aby si z něj pak Steven s Jeremiahem dělali legraci. To bylo celé. O nic víc mu nešlo. Viděla jsem to na něm, v tom, jak na tu holku hleděl, jak u toho skoro tajil dech.

„Ty ji znáš?“ zeptala jsem se.

Conrad sebou cukl, jako by úplně zapomněl, že tam jsem. „Koho, ji? Ne, ani ne.“

Kousla jsem se do rtu. „A chceš?“

„Co chci?“ Conrad se zatvářil zmateně, což mě naštvalo.

„Chceš ji poznat?“ utrhla jsem se na něj netrpělivě.

„Asi jo.“

Chytila jsem ho za rukáv a odtáhla ho ke střelnici. Holka se na nás usmála a já jí úsměv opětovala, ale jen naoko. Hrála jsem svou roli. „Kolik chcete kroužků?“ zeptala se. Měla rovnátka, ale na ní vypadaly zajímavě, jako by měla v puse šperky.

„Vezmeme si tři,“ pronesla jsem. „Máš hezký kraťasy.“

„Dík,“ odvětila.

Conrad si odkašlal. „Jo, jsou fakt pěkný.“

„Když jsem takový měla na sobě já, tvrdil jsi, že jsou moc krátký, pokud si vzpomínám.“ Otočila jsem se zpátky k holce. „Conrad se furt chová tak ochranně. Nemáš taky staršího bráchu?“

Holka se zasmála. „Ne. Myslíš, že jsou moc krátký?“ obrátila se na Conrada.

Conrad zrudl. Ještě nikdy za celou tu dobu, co jsme se znali, jsem ho neviděla se červenat. A nemohla jsem se ubránit pocitu, že tohle je poprvé a naposled. Teatrálně jsem se podívala na hodinky. „Cony, tak já se ještě jdu projet na ruský kolo, jo? Vyhraji ti něco pěknýho.“

Conrad přikývl a já se rozloučila s tou holkou a šla jsem co nejrychleji k ruskému kolu, aby si nevšimli, že mi tečou slzy.

Později jsem zjistila, že se jmenuje Angie. Conrad mi nakonec vyhrál toho medvěda s brýlemi a šálou a pověděl mi, že podle Angie to byla nejlepší cena, jakou na střílnici měli. A že ho napadlo, že by se mi taky mohl líbit. Zpražila jsem ho, že by se mi víc líbila žirafa, ale že stejně děkuju. Pojmenovala jsem medvěda Pepermint Junior a nechala ho na místě, kam patřil, v domě na pláži.

Kapitola tři

Jen co jsem si vybalila všechny svoje věci, vyběhla jsem ven k bazénu, protože jsem věděla, že kluky najdu právě tam. Váleli se na lehátkách, špinavé nohy volně spuštěné přes okraj.

Jakmile mě Jeremiah uviděl, vyskočil na nohy. „Dáááamy a pááánovééé,“ deklamoval teatrálně a ukláněl se u toho jako cirkusový principál. „Je mi ctí vám oznámit, že právě nadchází... první placák letošního léta.“

Vyplašeně jsem se od něj šinula dál. Kdybych vystartovala moc rychle, bylo by rázem po všem – začali by mě honit. „To teda ne,“ ucedila jsem.

To už vstali i Conrad se Stevenem a začali kolem mě kroužit. „Je to tradice, s tím nic nenadělaš,“ prohlásil Steven. Conrad se jen zlověstně šklebil.

„Už jsem na to moc velká,“ zkoušela jsem to zoufale.

Couvala jsem, ale neutekla jsem jim. Jeremiah a Steven mě popadli každý za jedno zápěstí.

„No tak, kluci,“ škemrala jsem a snažila se jim vymanit. Zapřela jsem se nohama, ale táhli mě dál. Bylo mi jasné, že nemá cenu se vzpírat, ale stejně jsem se o to vždycky pokoušela, i když jsem si u toho tím vlečením po betonu jen spálila chodidla.

„Můžem?“ zeptal se Jeremiah a chytil mě v podpaží.

Conrad mě čapl za nohy a pak mě Steven popadl za pravou ruku, zatímco Jeremiah mě držel za levou. Komíhali mnou ze strany na stranu, jako bych byla jen pytel mouky. „Já vás nenávidím,“ snažila jsem se překřičet jejich řehot.

„Raz,“ začal Jeremiah.

„Dva,“ pokračoval Steven.

„Tři,“ dokončil Conrad. A pak mě hodili do bazénu, tak, jak jsem byla, oblečenou. S hlasitým šplouchnutím jsem dopadla do vody. I pod hladinou jsem slyšela, jak se kluci chechtají.

Placák byla tradice, která začala tak před milionem let. Nejspíš s tím přišel Steven. Já jsem to nesnášela. Sice to bývaly jediné chvíle, kdy mě kluci brali mezi sebe, ale já jsem nenáviděla to, že jim sloužím jen jako terč vtipu. Cítila jsem se bezmocná, jen mi to připomínalo, že jsem outsider, že jsem moc slabá na to, abych se s nimi mohla prát, a to jen proto, že jsem holka. Že jsem něčí mladší ségra.

Dřív jsem se vždycky rozbřečela a běžela za mamkou a Susannou, ale to bylo k ničemu. Kluci mi jen nadávali, že jsem žalobníček. Ale tentokrát ne. Tentokrát to vezmu sportovně. Možná, že když se nebudu vztekat, pokazím jim tu jejich škodolibou radost.

Vyplavala jsem nad vodu a usmála jsem se. „Vy jste jak malý.“

„Navždy,“ ušklíbl se namyšleně Steven. Měla jsem sto chutí po jeho nafrněném ksichtu s těmi jeho drahými slunečními brýlemi Hugo Boss, na které si z výplaty šetřil celé tři týdny, pořádně cáknout a zmáchat ho na kost.

„Conrade, myslím, že jsem si zvrtila kotník,“ postěžovala jsem si a dělala jsem, že se mi blbě plave.

Conrad došel ke kraji bazénu. „To přežiješ,“ uculil se. „Tak mi aspoň pomoz ven,“ durdila jsem se.

Conrad si přidřepl a natáhl ke mně ruku. A já ho za ni vzala.

„Dík,“ zahihňala jsem se, pevně mu ruku stiskla a vši silou za ni zatáhla. Conrad se zakymácel a sletěl do vody s ještě větším šplíchnutím než předtím já. Takhle jsem se ještě asi nikdy v životě nenasmála. Jeremiah a Steven se taky popadali za břicho. Myslím, že náš smích muselo slyšet celé město.

Conrad se bleskurychle vyhoupl nad hladinu a dvěma tempy byl u mě. Bála jsem se, že na mě bude našťvaný, ale nebyl, ne moc. Usmíval se, ale jeho úsměv byl tak trochu výhrůžný, takže jsem se mu snažila uplavat. „Mě nechytíš,“ škádlila jsem ho. „Jsi pomalej!“

Pokaždé, když připlaval blíž, jsem mu ucukla. „Marco!“ zavolala jsem se smíchem.

„Polo!“ odpověděli mi Jeremiah se Stevenem, kteří se už vraceli do domu.

A já se musela znovu zasmát, což mě zpomalilo, a Conrad mě chytil za nohu. „Pust' mě,“ zajíkala jsem se celá rozesmátá.

Conrad zavrtěl hlavou. „Neříkalas, že jsem pomalej?“ zavrčel a šlapal vodu kousek ode mě. Byli jsme na největší hloubce. Conradovo bílé tričko bylo promočené, takže jsem pod ním viděla jeho narůžověle zlatavou kůži.

Najednou se mezi námi rozhostila podivná nehybnost. Conrad mě pořád držel za nohu a já se snažila udržet na hladině. Na okamžik jsem si přála, aby se Jeremiah a Steven vrátili. Ani jsem nevěděla proč.

„Pusť mě,“ zopakovala jsem.

Conrad mě zatahal za nohu a přitáhl si mě k sobě. Z té blízkosti se mi točila hlava, byla jsem nervózní. „Conrade, pusť mě,“ zopakovala jsem ještě jednou, naposledy, i když jsem to nemyslela vážně.

A Conrad mě pustil. A pak mě potopil. Bylo mi to jedno, i tak jsem už zadržovala dech.

Kapitola čtyři

Chvíli potom, co jsme se převlékli do suchého, sešla dolů Susanna a omlouvala se, že prospala náš velkolepý příjezd. Vypadala rozespale a vlasy jí na jedné straně trčely jako chmýříčko. Nejdřív se objala s mamkou, pevně a dlouze. Mamka byla tak ráda, že ji vidí, až jí vhrkly slzy do očí. Moje mamka nikdy nepláče.

Pak jsem byla na řadě já. Susanna si mě přitáhla do náruče v takovém tom těsném obětí, které trvá věky, až si začnete v duchu říkat, jak dlouhé může být, kdo se odtáhne jako první.

„Ty jsi ale hubená,“ řekla jsem, jednak proto, že to byla pravda, ale taky proto, že to Susanna ráda slyšela. Pořád držela nějaké diety a hlídala si, co jí. Mně se vždycky zdála dokonalá.

„Díky, beruško.“ Konečně mě pustila, ale ještě si mě

důkladně prohlédla. Zavrtěla hlavou. „Kdy jsi takhle vyrostla?“ zeptala se. „Kdy se z tebe stala tak úžasná ženská?“

Rozpačitě jsem se usmála, byla jsem ráda, že jsou kluci nahoře a neslyší to. „Vypadám pořád stejně.“

„Vždycky jsi byla rozkošná, zlatíčko, ale teď, no jen se na sebe podívej.“ Susanna vrtěla hlavou, jako by nevycházela z údivu. „Jsi tak hezká. Hotová krasavice. Čeká tě báječné, báječné léto. Takové léto, na jaké nikdy nezapomeš.“ Susanna vždycky mluvila takhle fatalisticky, až to znělo, že vyhláší zákon, nezvratnou pravdu, jako by se to mělo splnit jen proto, že to ona řekla.

Tentokrát se ovšem nemýlila. Bylo to léto, na které nikdy v životě nezapomenu. Bylo to léto, kdy všechno začalo. Bylo to léto, kdy jsem zkrásněla. Protože jsem si poprvé v životě krásná připadala. Až doteď jsem si každé léto říkala, že letos to bude jiné. Že se něco změní. A tohle léto se to konečně stalo. Změnila jsem se totiž já.

Kapitola pět

První den po příjezdu jsme vždycky měli k večeři to samé: ohromný hrnec pikantní bujabézy, kterou Susanna vařila během čekání na náš příjezd. Byla v ní spousta krevet, krabích nožiček a kousků olihně – Susanna věděla, že olihně miluju. Dokonce i jako malá jsem si vždycky kousky olihně dávala stranou a vychutnávala si je až nakonec. Susanna dala hrnec doprostřed stolu a k tomu ošatku s několika francouzskými bagetami s krupavou kůrkou z blízké pekárny. Každý z nás si pak vzal misku a celý večer jsme si nabírali polévku, kolik kdo chtěl. Susanna s mamkou si vždycky dávaly červené víno, zatímco kluci a já jsme pili hroznovou fantu, ale dneska večer tu byly vinné sklenky pro všechny.

„Myslím, že už jsme všichni dost staří na to, abychom si mohli připít, co říkáš, Lauri?“ prohodila Susanna, když jsme se usadili.

„No, to nevím,“ zapochybovala mamka, ale hned se zarazila. „Nebo jo, dobře. Chovám se jako pruderní maloměšťačka, co, Becková?“

Susanna se zasmála a odšpuntovala lahev. „Ty? Nikdy.“ A nalila nám každému do sklenice trochu vína. „Je to zvláštní příležitost. První letní večer.“

Conrad svoje víno zhltl ve dvou doušcích, jako by už na pití alkoholu byl zvyklý. Za jeden rok se toho nejspíš může změnit hodně. „Není to první letní večer, mami,“ namítl.

„Ale ano, je. Léto začíná, teprve když sem dorazí naši přátelé,“ přela se s ním Susanna a natáhla se přes stůl, aby mě pohladila po ruce. Zavadila přitom i o Conradovu ruku.

Conrad skoro bezděky ucukl. Susanna si toho podle všeho nevšimla, ale já ano. Conrada jsem si všimla nepřetržitě.

Jeremiah to nejspíš taky viděl, protože bleskově změnil téma hovoru. „Belly, mrkej na moji novou jizvu,“ vykasal si tričko. „Je ze zápasu, ve kterým jsem třikrát skóroval.“ Jeremiah taky hrál americký fotbal a na svoje jizvy byl náležitě hrdý.

Naklonila jsem se k němu, abych se podívala. Byla to dlouhá, pomalu blednoucí čára přes spodní část jeho břicha. Jeremiah očividně hodně posiloval, protože měl břicho ploché a tvrdé jako kámen. Loni ho takové rozhodně neměl. A taky se teď zdál být větší než Conrad. „Páni,“ vydechla jsem.

Conrad se uchechtl. „Jere se jen chce pochlubit tím svým rádoby pekáčem buchet,“ ušklíbl se, ulomil si kousek bagety a namočil si ho do polévky. „Co kdybys nám ho ukázal všem, a ne jen Belly?“

„Jo, pochlub se, Jere,“ přizvukoval mu posměšně Steven.

Jeremiah se na něj taky zašklebil. Pak se otočil zpátky ke Conradovi. „Jen žárliš, protože jsi s tím seknul.“ Conrad přestal hrát fotbal? To pro mě byla novinka.

„Kámo, ty už nehraješ?“ podivil se Steven. Očividně to byla novinka i pro něj. Conrad byl skvělý fotbalista, Susanna nám vždycky posílala výstřižky z novin, když se o něm psalo. Poslední dva roky hráli s Jeremiahem za stejný tým, ale největší hvězda byl vždycky Conrad.

Conrad jen lhostejně pokrčil rameny. Vlasy měl pořád mokré a já taky. „Už to byla nuda,“ prohlásil.

„Myslí tím, že on sám je nudnej,“ prohlásil Jeremiah, postavil se a sundal si triko. „Dost dobrý, co?“

Susanna se zaklonila a rozesmála se na celé kolo a moje máma se k ní přidala. „Sedni si, Jeremiahu,“ pokárala ho a šermovala před ním bagetou, jako by to byl meč.

„Co na to říkáš, Belly?“ zeptal se mě Jeremiah. Vypadal, jako by na mě chtěl šibalsky mrknout, ale neudělal to.

„Hezký,“ pochválila jsem ho a snažila se potlačit úsměv.

„Tak, a teď se nám ukáže Belly,“ popichoval mě Conrad.

„Belly se nemusí nikomu ukazovat. Stačí se na ni podívat a hned vidíte, jak je půvabná,“ usmála se na mě Susanna a srkla si vína.

„Půvabná, to určitě,“ odfrkl si Steven. „Půvabná jak osina v zadku.“

„Steven,“ sykla varovně mamka.

„Co je? Co jsem řekl?“ nechápal Steven.

„Steven je čuně, ten ani neví, co to půvab znamená,“ zašveholila jsem roztomile a přisunula mu ošatku s bagetami. „Chro chro, Steven. Dej si ještě bagetku.“

„Moc rád,“ ulomil si Steven další křupavý kousek.

„Belly, tak povídej, jakou sexy kámošku mi dohodíš letos?“ obrátil se na mě Jeremiah.

„Tobě to posledně nestačilo?“ uchechtla jsem se. „Neříkej mi, žes už zapomněl na Taylor Jewelovou.“

Všichni vyprskli smíchy, dokonce i Conrad.

Jeremiahovi zrůžověly tváře, ale smál se s námi. Potrásl hlavou. „Ty jsi ale zlá, Belly,“ stěžoval si. „V country klubu je stejně spousta hezkejších holek, takže o mě se nemusíš bát. To se spíš boj o Conrada, ten je na tom bledě.“

Původně měli Conrad i Jeremiah pracovat jako plavčíci v místním sportovním klubu. Conrad tam dělal plavčíka už loni a Jeremiah byl letos dost starý na to, aby tam mohl pracovat taky. Jenže Conrad si to na poslední chvíli rozmyslel a nechal se místo toho zaměstnat jako číšník v místní nóbl rybí restauraci.

Do té restaurace jsme chodívali často. Měli tam bufet s rybami a mořskými plody, kde se dalo sníst, kolik člověk chtěl, a děti pod dvanáct let platily jen dvacet dolarů. Bývaly doby, kdy jsem byla jediná, komu ještě nebylo dvanáct. A moje mamka vždycky číšníkovi důrazně připomínala, že jsem mladší dvanácti let, z principu. A pokaždé, když to udělala, jsem měla pocit, že mizím. Přála jsem si být neviditelná. Ne že by z toho kluci dělali bůhvíjakou vědu. Klidně si ze mě mohli utahovat, ale ani je to nenapadlo. Jenže já se kvůli tomu cítila jiná, odstrčená, a to jsem nenáviděla. Neměla jsem ráda, když na mě máma takhle upozorňovala. Chtěla jsem prostě být stejná jako kluci.

Kapitola šest

10 LET

Kluci od začátku táhli za jeden provaz. Vůdcem party byl Conrad, co řekl, to bylo prakticky posvátné. Steven byl jeho pravá ruka a Jeremiah něco jako jejich dvorní šásek. Hned první společný večer Conrad rozhodl, že stráví noc na pláži, udělají si táborák a budou spát ve spacácích. Chodil do skauta, takže o táboření a spaní pod širákem věděl první poslední.

Závistivě jsem sledovala, jak sprádají svoje plány. Když si balili grahamové sušenky a marshmallows na opékání, kypěla ve mně krev – *neberte si celé balení*, chtěla jsem jim říct, ale neřekla. Neměla jsem na to právo, nebyla jsem tu doma.

„Steven, nezapomeň vzít baterku,“ poroučel Conrad. Steven spěšně přikývl. Ještě nikdy jsem ho neviděla takhle bez řeči poslouchat rozkazy. Steven ke Conradovi, který

byl o osm měsíců starší než on, odjakživa vzhlížel. Všichni tu měli s kým trávit čas, jen já ne. Toužebně jsem si přála být zpátky doma, dělat si s tátou zmrzlinové poháry s karamellem a jíst je na podlaze v obýváku.

„Jeremiahu, ty vem karty,“ rozdával dál povely Conrad, zatímco si roloval spacák.

„Ano, pane,“ zasalutoval Jeremiah a zakřepčil malý taneček, až jsem se na gauči rozvihňala. Pak se otočil ke mně. „Conrad je stejně panovačný jako náš táta. Vůbec ho neposlouchej.“

To, že mě Jeremiah oslovil, mi dodalo odvalu. „Můžu jít s váma?“ pípala jsem.

„Ne,“ odpálkoval mě okamžitě Steven. „Tohle je pánská výprava, že jo, Cone?“

Conrad zaváhal. „Promiň, Belly,“ řekl a na vteřinu to vypadalo, že ho to doopravdy mrzí. Možná na dvě vteřiny. Pak se vrátil k rolování spacího pytle.

Odvrátila jsem se a zabodla oči do televize. „To je fuk, stejně se mi ani nechtělo.“

„Jú, koukněte, Belly bude bulet,“ zašklebil se škodolibě Steven. „Jak není po jejím, tak bulí. A náš táta jí na to po každém skočí,“ poučil Conrada s Jeremiahem.

„Sklapni, Stevene!“ zaječela jsem na něj. Bála jsem se, že se vážně rozbřečím. Poslední, co jsem potřebovala, bylo být hned první společný večer za ubulenou fňuknu. Pak už by mě s sebou nevzali nikdy nikam.

„Belly bude bulet,“ prozpěvoval Steven a pak začali s Jeremiahem poskakovat v dalším tanečku.

„Nechte ji bejt,“ obořil se na ně Conrad.

Steven se zarazil uprostřed tanečního kroku. „Cože?“ nechápal.

„Jste jak malý,“ vrtěl hlavou Conrad.

Dívala jsem se, jak si balí svoje saky paky a připravují se k odchodu. Za chvíli přijdu o poslední šanci stát se součástí party, jít na pláž tábořit s nimi. „Steven, jestli mě s sebou nevezmete, řeknu to mamce,“ vyhrkla jsem.

Steven se zašklebil. „Ne, neřekneš. Mamka nesnáší, když žaluješ.“

V tom měl pravdu, mamka skutečně neměla ráda, když jsem na Stevena žalovala kvůli takovým malichernostem. Vždycky mě jen odbyla, že Steven potřebuje čas pro sebe, že s ním můžu jít příště, že doma s ní a se Susannou to stejně bude větší legrace. Založila jsem si ruce na hrudi a nasupeně jsem se opřela. Prošvihla jsem svoji šanci. A teď jsem jen vypadala jako žalobníček.

Jeremiah se cestou ven ještě otočil a zatancoval mi poslední taneček. Proti své vůli jsem se musela smát. „Dobrou noc, Belly,“ zavolal na mě přes rameno Conrad.

A bylo to. V tu chvíli jsem se zamilovala.

Kapitola sedm

Toho, že rodina Fisherových má víc peněz, než jsme měli my, jsem si nevšimla hned. Jejich letní dům nebyl nějaké nóbl sídlo, byl to opravdu dům, ve kterém se bydlí, útulný a pohodlný, s vyšisovanými kostkovanými pohovkami a rozvrzanými sklápěcími křesly, o které jsme se s kluky vždycky tahali, s olupující se bílou omítkou a od sluníčka vybledlou prkennou podlahou.

Byl to nicméně velký dům, vešla se tam spousta lidí. Už před časem ho rozšířili přístavkem. Na jednom konci byl mámin pokoj a ložnice Susanny a jejího manžela, a ještě jeden pokoj pro hosty. Na druhé straně byl můj pokoj, další pokoj pro hosty a pokoj kluků. Žárlila jsem na to, že spí všichni v jedné místnosti. Mívali tam palandu a dvoulůžko a já jim záviděla, jak se celou noc hihňají a špitají si, zatímco já musela spát ve svém pokojíčku sama. Kluci mě pár-

krát nechali přespat u sebe v pokoji, ale jen když si chtěli vykládat nějaké hodně strašidelné historky. Jako publikum jsem jim byla dobrá, vždycky jsem vřískala strachy na těch správných místech.

Jak jsme rostli, přestali kluci spát v jednom pokoji. Steven se přestěhoval do prázdného pokoje pro hosty na straně, kde měli ložnici rodiče, a Jeremiah s Conradem zůstali na naší polovině. Od začátku jsme se taky dělili o koupelnu na naší straně domu. Mamka používá tu na opačné straně a Susanna má u ložnice svou vlastní. V naší koupelně byla dvě umyvadla, jedno pro Jeremiaha s Conradem a druhé pro mě a mého bratra.

Kluci vždycky nechávali záchodové prkénko nahoře, už jako malí. Byla to stálá připomínka toho, že jsem jiná, že k nim nepatřím. Pár věcí se ale přece jen změnilo. Dřív kluci v koupelně vždycky hrozně nacákali, buď proto, že tam sváděli vodní souboje, nebo prostě proto, že byli lajdáci. Teď se ale holili, takže na umyvadle po nich zůstávaly vousy a na poličkách se hromadily pěny na holení a nej-různější kolínské a deodoranty.

Měli víc voňavek než já – já měla jen jednu růžovou lahvičku francouzského parfému, kterou jsem od táty dostala k Vánocům, když mi bylo třináct. Voněl po vanilce a karamelu a citrónu. Nejspíš ho vybírala jeho nová přítelkyně, která ještě studovala vysokou. Táta na takové věci nikdy nebyl. A já flakon stejně nenechávala v koupelně v tom klučičím bordelu, měla jsem ho na komodě ve svém pokoji. Beztak jsem se tím parfémem nevoněla. Ani nevím, proč jsem si ho s sebou brala.